

Isonkyrön herättäjäjuhlat

Aamuseurat

lauantai 7.7.2012

Mikko Oikarinen

Älä pelkää sinä Jumalalle rakas, kaikki on hyvin...

Jumalan arkienkelit toivat tämän Danielin kirjan viestin minulle synkimpään pimeyteeni, kun taistelin syöpää vastaan. Mikäänhän ei ollut inhimillisesti ajatellen hyvin. Syöpä runteli ruumista, sytostaatit käänsivät sisuskaluja ylösalaisin, usko oli poissa. Jäljellä olivat sammuneet tulevaisuudenhaaveet, tukahdutettu toivo ja pettymys Jumalan mahdollisuuksiin.

Pelko vie meidät usein syviin vesiin. Sinuakin pelko on ehkä pitänyt otteessaan. Aamu on voinut tuoda uutisenaan järkytyksen. Soitto lääkäriltä, viesti poliisilta, aavistus pahimmasta. Elämä ei kohtele meitä silkkihanskoin... Pelko lamaannuttaa, se tappaa luovuuden ja estää nauttimasta elämästä.

Jumalan mahdollisuudet näyttävät alkavan vasta silloin kun omat varastot ovat tyhjenneet. Tässä kohtaa ihmisen raadollisuus näyttäytyy kaikkein paljaimmillaan. Turha on papinkaan hurskastella. Nöyryyttä on turha etsiä. Niin kauan kun on helppoa olla vahva, niin kauan kun itsetunto on kunnossa ja muut kehuvat riittävästi, niin kauan on helppo kulkea Kaikkivaltiaan johdatuksessa ja luottaa siihen, että Jumalan kädessähän tämä kaikki on... Riittävän suuren vastakäymisen tullessa kaikki murenee nopeasti. Oma voimaa käytetään niin kauan kun sitä riittää. Kaikkivaltias saa tulla mukaan sitten kun kaikki keinot on käytetty. Kaikki tämä toistuu kerta toisensa jälkeen, uudestaan ja uudestaan. Tällainen on ihminen eikä muuksi muutu. Herramme tietää tämän ja silti rakastaa. Kerran kuulin saarnan pyhittymisestä kristityn elämässä. Kuulin saarnan siitä, miten Herra kasvattaa ja vie henkensä voimalla seuraavalle hengellisyyden tasolle yhä ylemmäs, yhä lähemmäs korkeuksia, kuulin miten Herra antaa lahjaksi sitä ja tätä ikään kuin todisteeksi pyhittymisestä jne. Tuo saarna alkoi vaikuttaa minussa kuin sytostaatti ruumissani: paha olo vain kasvoi ja kasvoi. Miksi lapsena oppivani virret eivät laulaneet tällaisesta Jumalasta, miksi Väisälän vintin portailla pikkupoikana kuulemani seurapuheet eivät luvanneet tällaista, miksi Raamatun evankeliumit eivät tunne tällaista Jumalaa, miksi näkemäni elämä todistaa pyhityksestä jotain aivan toisenlaista? Juuri siksi. Siksi, että Jumala ei ole voittajien ja onnistujien Jumala. Siksi, että Hän ei kelpaa Herraksi ja Vapahtajaksi niille, jotka onnistuvat täydellisessä pyhityksessään. Hän haluaa olla se viimeinen toivo niille, jotka ovat omat voimansa käyttäneet loppuun, joiden ylpeys on murentunut nöyryytyksen kautta. Niille, jotka eivät ole nähneet merkkiäkään omasta pyhityksestään hän haluaa tulla Vapahtajaksi.

Kyllä se Herra kasvaakin antaa, mutta vain pienemmäksi. Kyllä hän antaa huomata sen, että mestariteos jää syntymättä 50-vuotiaallekin, tämän erinomaisuudesta huolimatta. Antaa huomata senkin, että hengellisen ylennyksen sijasta synty tuleekin todemmaksi ja kyvyttömyys rakastaa kirkastuu päivä päivältä.

Sinä Jumalalle rakas, kaikki on hyvin! Jumalalle olen edelleenkin rakas, tällaisenakin. Alaspäin kasvaneena – ja sinä, vieläkin paljon rakkaampi. Herran näkökulmasta kaikki on hyvin.

Rakas seuravieras, miksi minut ja sinutkin, niin otaksun, on vietävä niin alas ymmärtääksemme tämän kaiken. Niin syvään mereen, ettei valo sinne yllä, niin kuivaan maahan, jota ei vesikään enää

elvytä. Miksi meidän pyhitysmatkamme usein vie sinne, jotta ymmärtäisimme, mitä se on kun Herra rakastaa kelvotonta ja epäonnistunutta. Jotta ymmärtäisimme, miksi välillä kurjan elämämme keskelle sanotaan: kaikki on hyvin! Vapahtajan hoidossa.

Paha pappi itsestään saarnaa, sanotaan. Se ei ole ollut nyt tarkoitus, eikä tästä miehestä saarnattavaa pitkäksi aikaa riittäisikään. Sitä kuitenkin pidettiin ahjon kuumuudessa ja alasimen alla sen verran voimallisesti, että paatuneessakin sydämessä jotain muuttui. Elämän polulla tulee toki vastaan lukemattomia veljiä ja sisaria, joita pidetään erilaisissa koettelemuksissa ja kärsimyksen pihdeissä. Ketään meistä ei kärsimys jalosta ja vielä harvemmat meistä selviävät voittajana vastoinkäymisistä. Meitä kaikkia syntisiä ja ristiensä kantajia kuitenkin viilentäköön tänä aamuna ihana ilosanoma, armohoito. Rakas Vapahtajamme, Kristus, on ainoana selvinnyt voittajana kärsimyksistä. Katsotaan tänä armon aamuna siis Kristukseen, kuoleman voittajaan. Koettelemukset eivät taida Vapahtajan ystävilläkään, mutta Hänen armonsa hoitakoon sinua tänään, rakas seuravieras!

Vieressäni syöpäsairaalassa makasi kuoleva mies. Muutama viikko, lupasi lääkäri. Ei hän uskovaiselta vaikuttanut. Yski vain vertansa aamusta iltaan. Sanat olivat siinä papilla vähissä, eikä sitä jaksanut edes miettiäkään. Jotenkin kummallisesti Jumalan armo sai kuitenkin kuoleman tuoksun keskellä hoitaa. Ilman sanoja. Saman päivän aamuna, kun hän sai tiedon siirrostaan terminaalihoitoon johonkin muualle, tapahtui kummallista. Hän ikään kuin lähtiäissanoina totesi minulle, tietämättä että olin pappi: **Kuule, kristittyjen tehtävänä on tuoda toisia Jumalan pihoihin!** Tuo lause on elänyt mielessäni monta elämää. Opillisen, lähetysteologisen, vahvasti armollisen ja ties minkä. Rakas seuravieras, me olemme tänään tulleet Isoonkyröön Jumalan pihoille. Olet ehkä tuonut tänne ystäväsikin, puolisisi, naapurisi. Uskallan myös sanoa, olemme tulleet Hänen silmäinsä eteen. Pidemmälle ei voi tuoda eikä tulla. Kukaan toinen ei voi saattaa perille. Jumala on itse pihalla vastassa, Hän hoitaa perille asti.